

za francosko vojsko. Toda preskrbeti jo je bilo težko, skoro nemogoče. V Ljubljani je pošel ves živež že takó do malega, da že prvi dan po kapitulaciji, ko je Ljubljančanom gotovo še gomazel ves prebiti strah po kostéh, perutnine ni bilo dobiti niti za generalovo kuhinjo. Francozje so morali zató ukazati, naj se preiščejo vse ljubljanske hiše in naj se zapiše, koliko ima vsaka perutnine. Ko je general Macdonald, že dva dni po kapitulaciji, dné 25. majnika, odpotoval iz Ljubljane, poslali so Zoisu namesto njega generala Privata v stanovanje, zeló izobraženega in učenega možá, ki je Zoisu izkazoval največje spoštovanje. Ta je Zoisu nasvetoval, naj molčí o vsem, kar se godí in naj ne bode nič drugega nego prirodoslovec in fabrikant! Če je Francoz nasvetoval kaj takega, godilo se je Ljubljančanom pač hudo. In dné 2. junija so z bobnom po Ljubljani razglašali, naj pač vsakdo rajši pogoltne vsako opazko o sedanjem razmerji, sicer bi moral najostrejšo kazen pripisati le samemu sebi.¹⁾

Takó se je pričelo francosko gospodstvo leta 1809.

¹⁾ Fasc. III.

Zimsko cvetje.

Sreče in blagosti
Pómład mi rodila,
Ko mi je ob čelo
Mladoletje vila.

Pómład mi življenje
Resno je pobralo,
Vender mi je v zimi
Cvetje še ostalo.

V srci méni žene
Od mrakú do zóre
In od zóre, dókler
Solnce gré za góre.

To je še jedino,
Kar smem zvati svoje:
Cvetje zimsko v srci,
Cvetje -- pesmi moje!

Rástislav.

